

VICE BUŠELIĆ
DITE I ČOVIK

Vice Bušelić
DITE I ČOVİK

Nakladnik
Općina Tučepi

Za nakladnika
Ante Čobrnić

Grafički urednik i naslovnica
Vjeko Šimić

Tisak
Redak d.o.o.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem

ISBN 978-953-98174-2-6

© Copyright: Vice Bušelić, veljača 2012.

VICE BUŠELIĆ

DITE I ČOVİK

Sadržaj:

6	Veljko Barbieri: Pronađeno nebo, svijet i čovjek – predgovor
9	Testament
11	Dupin
12	Frigan kumpir na maslinovon uju
13	Kome čitat
14	Ne mogu ja
15	Da mi je dat
16	Čovik i miš
17	Tico moja
18	Na konju bilome
19	Mora bit
20	Daću ti sve
21	A šta mi je
22	Zvizdo Danice
23	Život
24	Sokol – moje više ja
26	Nema te
27	Dan ima samo jednu noć
28	Buklija
29	Da mi je znat
30	Dajte mi
31	Sa ću ti reć
32	Lignja
34	Kad dođeš, načeš čovika
35	Čovik za sva vrimena
36	Neka ti suza moja kaže sve
37	Stavit ću obraz na tvoj dlan
38	Da te neko zagrlji
39	Da ti je dat da me vidiš
40	Sa ću pisat
41	Ja – Samoća
42	Maslina
44	Kako ću danas
45	Možda ću jednoga dana reći sve
46	Čovik i žena
47	Da te žarko sunce ogrije
48	Puteljak moj
49	Ne dan moju didovinu
50	Iman fitu kruva
51	Cviće, da ti cvit dan
52	Zora
53	Sa mi dođi
54	I tako

55 Ka mali
56 Pokloni mi nešto svoje
57 Koraka meka
58 I...
59 Ka ti srce stane
60 Okružen toplinom svoga tila
61 Reci mi dvi-tri riči
62 Jematva će
63 Kad suva juga pušu
64 Sedan godina
65 Jubav i sriću
66 Ti
67 Podikad kad vitar stane
68 Doša mi svetac
70 Kad je vidiš
71 Ka ovaj svit
72 Sam u vlastitoj koži
73 Di san nesta
74 Ona
75 Trašenski kolač
76 Jubav ćutin
77 Ne daj da ona nestane
78 Praznina duše
79 Koliko ti triba
80 Sto večeri
81 Karte
82 Moj miš zvani Šime
83 Jubav
85 Poniznost
87 Estera
88 Ne pjuj na prošli život
89 Radujen se tebi
90 Bolcun vina na stolu
91 Dvoje judi
92 Veliki čovik
93 Čovik
94 Kad se probudiš, sričo moja
95 Dok ovo pišen...
96 Da ti sve dan
97 Na trenutke života mog
98 Da mi je znat
99 Na usta mi kruv dajte
100 I na kraju...sam

PRONAĐENO NEBO, SVIJET I ČOVJEK

Koliko god to zvučalo kao nemoguća usporedba, u života Neba, u životu svijeta, kao i u životu čovjeka, djetinjstvo je odlučujuće. Čak i kada prođu, a Nebo, život i čovjek krenu na nesreću odvojenim putovima.

Tada se Nebo nema kome veseliti, svijet postaje siv i bezbojan, a čovjek i živ i mrtav. To je unutarnja sudbina Vice Bušelića u jednom već pobijedenom dijelu života, to je sudbina Neba i svijeta koji znaju da ne mogu pomoći čovjeku iz kojega je na tren, koji se čini duljim no što je to doista bio, kliznula njegova duša i snaga, pa tako i djelić njegovog Neba i njegovog života.

A onda odjednom sjećanje, prošlost koja spašava, uspomene koje nam se uvijek šuljaju uljepšane i privlačnije no što su doista bile. No to su žive i spasonosne sjene koje imaju sposobnost, već zbog toga što su žive, da udahnu novi život u čovjeka koji je prošao mimo samoga sebe. Opet oboje snažnim bojama i jasnoćom njegovo novo Nebo i novi svijet.

Vice Bušelić u svojoj knjizi DITE I ČOVJEK pronalazi upravo taj put, u prozi koja odiše i plijeni jednostavnošću, bajkovitim i čistim smislom i oblikom kratkih proznih formi, pjesama koje otvaraju pitanja, kao stare zagonetke u stihovima i daju, za čudo, uvijek svaka svoj odgovor i, na kraju, podjednako važnim za kompoziciju ove knjige, ilustracijama koja su vrsna i iznenađujuća slikarska preslika njegovih priča i njegovih proza. Jezero i dupin, koji skokom u zamišljeno uljasto oko neba spašava život, zov ribolova i šutljivih morskih bića koja ne govore i ne odgovaraju, ali otkrivaju smisao, pas Sokol inkarnacija mudrosti i istinske ljubavi koja ne poznaje granica samo ako prepoznaš njen istinski smisao, o čemu ponajčešće i pjevaju Vicini stihovi, te miš, mala sjena vlastitog Neba i vlastitog života u vlastitoj duši, skrivena u starom kuhinjskom kredencu u kojemu su skrivene sve uspomene, ali i sve tajne povratka u zagubljeni život. Miš uđe, miš izađe i uvijek hita svojim putem, pas Sokol zalaje pa šuti kao da savjetuje, magarica se ritne i podsjeti na prolaznost, sjene roditelja i predaka iskoče iz kredenca, a padine vinograda, maslinici i pučina sjećanja ožive i otkivaju probuđenu nadu u sebe i pobjedu ljubavi nad potopljenim svijetom i nestalim nebom.

A onda opet u tami bljesnu stope prošlosti koje trče ususret sadašnjosti i sutrašnjem životu. Pozlaćene kao uljepšana i spasonosna prošlost i kroče prema vlastitom pročišćenju u otkriću iz zemljine duše iskopane,

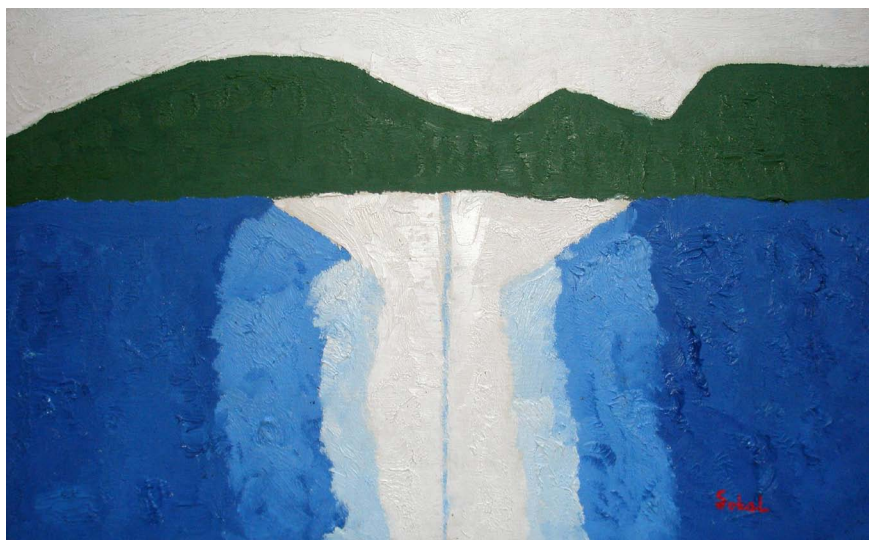
opet pronađene vlastite nutrine i pročišćenja koje dolazi samo ako je istinsko. Vicine priče i pjesme, jednako kao i likovno vrlo izražajne slike, sve isprepletene u jedinstvenu knjigu, i ne htijući otkrivaju, poput novog Saint Exuperyevog „Malog princa“, duboki smisao. Izrečen jednostavnim književnim sredstvima, dakle onim najtežim, i bez čvrste forme i fabulacije, daju dojam povezanog literarnog djela koje se čita kao mali brevijar, u nizu molitvi upućenih samome sebi i njihovom odjeku podjednako u sjenama voljenih bića, oživljenim uspomena koji su pomirile naše vlastite.

Jer u ovoj knjizi pobijeđeno je naše zajedničko, površno, vanjsko Ja, koje se utopilo u onom unutarnjem čistom i slobodnom. A to je istinsko dijete u nama, pun smisao ove knjige Vice Bušelića, potpuno izravnog naslova DITE I ČOVIK, koja se u životu pisca i životu pojedinca piše samo jednom, budući da nema nastavka, budući da je samodovoljna u svojoj jednostavnosti i istinitosti. Osobnom propitkivanju jednog pisca i jednog čovjeka koji je ponovo otkrivajući samoga sebe dao, bez ikakve volje za propovijedanjem, svakom od nas pojedinačno, njegov ključ od vrata magičnog kredenca u kojemu se kriju naše osobne tajne i dileme. Treba ga samo znati otvoriti, a u tome je pokušaju Vice Bušelić u potpunosti uspio.

DITE I ČOVIK na čitatelja ostavlja snažan dojam proze s kojom se sjedinjuje. Doista je iznenađujuće kako je ovaj pisac kratkih formi i jednostavnog izričaja, uplovio u poetiku rečenice, stiha i slike koje se ne prelamaju već spajaju i teku pune teških pitanja i lakih točnih odgovora. Kao da su ispisane u koritu rijeke, stalno živom moru ili utihi zamišljenog planinskog jezera u kojemu živi čarobni dupin i njegova spašena djeca.

Svako od njih dijete i dio jednog te istog Ja koje je pronašlo sebe pod Nebom i našlo snagu da opet kroči zemljom vlastitih korijena, slobodno i bez straha, bez obzira na pitanja koja će opet biti postavljena i opet odgovorena u ovoj ispunjenoj i doživljenoj knjizi.

Otvorenoj tek u tolikoj mjeri koliko su odškrinuta vrata na kredenci da bi praćen veselim lavežom psa Sokola i smijehom Vice Bušelića u njega ušao mali mišić, onaj istinski dio svakoga od nas, u potrazi za ljubavlju koju nosimo u sebi i bez koje nema života ni u sjećanjima ni u slici pronađenoga i spašenog svijeta, neba i čovjeka.

TESTAMENT

JA, VICE BUŠELIĆ, POD MORALNOM I
KRIVIČNOM ODGOVORNOŠĆU
IZJAVLJUJEM DA JE SVE OVDJE NAPISANO
ISTINITO I VJERODOSTOJNO.
KAO ŠTO JE DAN - DAN, A NOĆ - NOĆ,
TAKO I OVA MOJA KNJIGA SADRŽI
ISPOVIJED ČOVIKA KOJI JE OBOLIO OD PTSP-A
I KOJI JE SNAGOM SVOJE VOLJE I DUHA TU BOLEST POBIJEDIO.

RADI ONIH KOJI MISLE DA TO NIJE MOGUĆE, A JE, ETO MENE NA
MOM KRIŽU, SPREMAN ODGOVORITI ONIMA KOJI MISLE DA JE
BOLJE NEKOGA POKOPAT NEGO O NJEMU BRIGU VODIT!

20.09.2005
14.02 H

DUPIN

Na velikoj nadmorskoj visini od nekoliko tisuća metara nalazi se jezero. Oblik jezera je sličan obliku sunca, a iznad jezera velike planine sivo-zelene boje. Na njima nema šume.

Jezero je neobično mirno. Nema daška vitra. Nema ni sunca. Vrime događaja je dan koji nema svoj rat.

Okolo jezera je plaža sa sivim kamenjem sličnim morskom kamenju, iako s njim nema ama baš nikakve veze.

Jezero je okrenuto prema jugu. S njegove live strane je gusta šuma crnoga bora.

U jednom trenutku iz jezera iskoči prekrasan dupin. Po ponašanju znan da je muško. Gleda oko sebe. Sam je. Izvali se na žalost i čeka. Nakon nekog vremena iz jezera iskoče tri mala dupinčića, sve jedan drugome do ramena, razdragani, veseli, nasmijani...ka prava dica. Dolaze do odraslog dupina, gnjave ga, zadirkuju, a on mrtav-ladan lagano ih pomazi svojim repom i nasmije se.

Mir, tišina. Nema vitra, nema sunca, nema oblaka. Mali dupinčići se igraju, ali nema graje. Veliki dupin s plaže uzme manji kamenčić i baci ga u jezero. Otprilike kad je kamen pao na dno, okrene se, ostavi dupinčiće da se sami igraju i skoči u jezero. Skoči tako kao da je to uje a ne voda. Nigdi ni traga da je uša u vodu, nigdi jedne kapljice, nigdi vala.

Otiša je da nađe sebe.

Otiša je da spasi njih.

Otiša je da svi budu sritni.

28.11.2005

20.25 h

FRIGAN KUMPIR NA MASLINOVNON UJU

Kraj je osmog miseca, lito polako prolazi. U to vrime mog ditinjstva išlo se na plažu samo nedijon. Ostale dane smo provodili u berekinadama i igrama, za vrime nismo ni znali da prolazi. Toga dana ja i moj prijatelj Juko nakon igre baluna dolazimo u njega doma. Danas pokojna mu baba Bepe govori meni i njemu - ajde mi iscipajte malo drva za zimu, a ja ću van pofrigat malo kumpira za večeru.

Juka i ja sa dve sikire cipamo li cipamo, a u kantunu jedne stare zidine baba Bepe naloži vatru od suve lozovine i u crnoj tavi duge ručke stavi frigat nama drage kumpire. Zamah sikiron po suvoj maslini, staneš, napneš nos, a ono vonjaju li vonjaju.

Dan iđe pomalo kraju, baba Bepe zove da su kumpiri gotovi. Idemo u konobu, tamo je pinku lalnije, sidamo za stol, kumpir se rumeni, a po njemu krupna sol, crni opol na stolu, kruva ni ne tražimo.

U jednom trenutku baba Bepe iz žepa vadi komad sira zamotan u kartu od cimeta i govori – na, dico moja, osladite se malo moga sira. Bog joj da pokoj, nikad više taki kumpira nisan posli ija, a o vinu da i ne govorin. Danas prođen tin istin puten u obilazak moga ditinjstva, a u nosu vonj kumpira na maslinovon uju babe Bepe i ne mogu a da ne zaplačen.

KOME ČITAT

Kome čitat boli moje neboljene
Kome čitat kad imaš samo sebe
Kome čitat, a tija bi
Pisme moje napisane
Sve jedna do druge ko srdele u važu posoljene
Kome čitat, a želim
Da, ali kome
Pisme moje napisane
Neka mi ne diraju pisme moje napisane
Pisane za one kojima ih ne mogu pročitati
Pisme moje napisane ko srdele složene u važu života
Pisme moje, tija bi vas čitat
Recite mi, pisme moje, kome da vas čitan?

NE MOGU JA

Čega neman
Ja čega neman
Neman voje bit ono šta san bija
Doša san tu u sebe
Vidit se
Da mogu reć - ne mogu ja
Bit to šta san bija
Čudno tilo moje stoji
Mir, lipi mir u meni, netaknut
A i sve da je, ne mogu ja protiv sebe
I sad znan, znan šta mi je činit
Od zrna šenice napraviti kruv
Od grozda loze napunit barilo
Znan šta mi je činit
Činit mi je
Žednu zemju zaliti
Gladna usta naraniti
Zrno šenice
Grozdi grožđa, žedna zemja
Zalivena.

DA MI JE DAT

Da mi je dat, a ne taknit
Da mi je dat, a ne vidit
Da mi je spoznat di ti nestaje ako nestaje
Da mi je pomoć, a ne tražit
Da mi je suzu iz oka molat
Jubav imat, a ne vidit
Da mi je
Moje jutro da mi je
Kako imat pod bilin lancunon, a ne vidit
Kako da mi je
Kako da mi je, a prsa se napinju puna ničega
Samo kratko da mi je, a i ako nije, i to vaja vidit
Duša mirna i tilo sa njon
Prsa se polako spuštaju tražeć snagu
Da mi je.

ČOVIK I MIŠ

Ovo san lito živija na Moči, u kući koju je dide Judina ostavija meni. Tu san se vratija točno onda kad san se triba vratit!

U kući je nered: paučina, šporkica, miši... Ništa od toga nisan taka. Sve tako stoji i ne smeta mi, to je u stvari pravi i čisti život čovika, sve ostalo je namišteno. Nakon nikog vrimenta miševi mi postanu ka dobri judi, idu mi krv samo s jedne strane, drugu ne diraju, jerbo triba meni za doručak.

Jedan dan, u vrime ručka, jedan od mojih miševa uzme komad novine koji je ranije izgrickao, vjerujući da ga sam može ponit. Jedem ručak i gledam tog miša šta radi: uzima svoj papir i pokušava ga unit u kredencu. Miš je duguljast, ne uspijeva, list od novine pada na pod, on ulazi u kredencu pa se vraća, uzme ga i - opet isti ritual. Kad pokuša ući s listom, ispadne mu i on ulazi sam. To pokušava pet ili šest puta bezuspješno. Ja gledam i smijem se. On se ne boji mog smijeha. Pogleda me onako na brzinu, kako to samo miš može, i nastavi.

U tom trenutku, nakon puno neuspjelih pokušaja miš ulazi u kredencu, a iz nje izlazi prijatelj mu miš. Taj drugi je rastom puno manji, kraći, a možda i stariji. Uzima list papira i iz prve ga unese u kredencu.

25.11.2005

23.00 h

TICO MOJA

Di ti misli lete ka poletiš, tico moja
U nebesa di ja ne mogu
Di ti misli lete, tico moja
Prima gnjizdu ili od njega
Di ti misli lete, tico moja, da mi je znat
Ako me pogledaš, tico moja, znat ću di letiš
Oli prema gnjizdu oli prima slobodi svojoj, tico moja jakih krila
Di mi letiš.
Gnjizdo prazno, grane sasušene, znan di letiš, tico moja
Slobodi svojoj tražeć nove grane, tico moja, nove grane misli lete, tico moja
Nove grane netaknute čekaju te
Tico moja.

NA KONJU BILOME

Evo ti mene na konju bilome
Opasan cvičem prolitnjim
Evo ti mene u odori punoj biline bez ikakvih oznaka
Evo ti mene na konju bilome
Da vidiš oblake što me prate
Lišće zeleno mirisno što mi tuče obraze sriće
Evo ti mene na konju bilome
Nosin ti jubav
Nosin ti dobrotu
Na konju bilome
Potkovanome
Nosin ti lišće zeleno prosuto po oblacima
Odskakajući od mog lica
A ti
Ti uzmi samo jubav u odori hajdučkoj
Kao da i ona to nije
Napoj konja moga žednoga
A mene
Mene pusti oblacima posutim zelenim mirisnim lišćem
Od mog lica dirnutih
Evo ti mene, jubavi moja, na konju bilome
Prostrij lancun bili
Evo ti mene bosa
Bez odore i prošlosti.

MORA BIT

Mora bit da su mi i riči digo teške
Mora bit
Mora bit da digo i unca sriće
Da unca sriće
Mora bit
Mora bit da je i kašika puna juve digod teška
Mora bit
Mora bit da i njega šta živimo ne živimo
Mora bit
Da i zraka sunca šta se uvlači u posteju
Mora bit
Tilo moje, e, tilo moje
Mora bit
Znan
Sad znan
Mora bit!

DAĆU TI SVE

Daću ti sve ako me ništa ne pitaš
Daću ti sebe ovakvog kakav jesam
Daću ti
Ne pitaj, sve ti mogu dat
A ti, jubav moga života
Radosti moja
Ne pitaj
Nikad ne pitaj šta vidiš
Nikad ne pitaj šta želiš znat
Uzmi mene, jubavi moja, ovakvog kakav sam
Jubavi moja
Neka te side moje vlasi ne brinu, jubavi moja
To je od velike pisme iz života življenog
Daću ti sve, jubavi moja
Samo me ne pitaj odakle bore po mome licu
Sjena što je vidiš ka tužan san
Sve ću ti dat, jubavi moja, ne pitaj
Ako oćeš znat sve o meni, jubavi moja
Vidit ćeš
Vidit ćeš život u mojim očima
Vidit ćeš
Život življeni, jubavi moja
Daću ti sve
Samo ne pitaj.

A ŠTA MI JE

Tuga mi je
Eto šta mi je
Čapala me tuga ničin izazvana
Čudna neka tuga
More bit i da nije, ali je tako ćutin
Di sad? U posteju neću jer je ladna
Ne sluša mi se radio
Ne čita mi se,
Ne gleda mi se...
Stanen malo, oslušnem srce moje tužno
Ka i tilo moje
Vapaj duša traži
Duša traži jubav
Eto šta mi je
Duša traži
Jubav.
Ma dobro, pišen za sebe, biće boje ujutro.
Oće, biće boje ako noć da mira i spokoja.

ZVIZDO DANICE

Ti što gladna usta naranjuješ
Ti što sjajiš ka nijedna zvizda na nebu
Kaži meni put, moja zvizdo
Kaži meni di triban krenit
Kojin puten da dam ovo šta je ostalo
Reci mi, moja zvizdo
Di je dite zaplakalo bez matere
Di su noge umorne sile
Di je ribar ostavija mokru robu
Di su moji puti, zvizdo Danice
Je li u moru jubavi ostalo još što god
Kaži mi, zvizdo moja
Di oči u mraku sjaje da to ni ne znaju
Zvizdo moja, tvoju svitlost blagoslivljam
Kaži meni di su moji puti
Ti koja kraja nemaš, kao ni ja s tobom
Zvizdo moja
Čujen ti glas
Čujen di mi govoriš: prima moru, jubavi i dobroti kreni
To je tvoj put.
Podignem glavu
Oću je pogledat
Al od jake svitlosti ne mogu.
Fala ti, zvizdo moja, fala ti!

ŽIVOT

Na pijatu dvi kapi uja
Slani inćun, krov od jučer
Bolcun do pola pun
Čaša kraj njega
Šterika gori jer je ima
A ono čega nema pritvara se u sić vode
Duplaš uzet u ruke žujave izborane
Triba kopat
Triba kopat, ali šta
Da li zemju šta život daje
ili istu šta tilo uzima
Triba kopat za života
Triba kopat pa makar bilo i život uzelo.
Život triba kopat
Znoj slani grize oči
Ruke iđu naprid
Nema stajanja, nema odmora
Triba kopat
Po svakom udaru duplaša olakšanje
Znoj jači i jači
Nema kraja i nikad ga neće ni biti
Bila kopana za života ili istoga uzela
Triba kopat
Život uzet u svoje ruke!

SOKOL - MOJE VIŠE JA

Ovo mi je najteže pisat. Sve šta triban reći znan, ali to iz glave triba stavit na kartu. Fala Bogu, počimam.

Sokol je jedino živo biće koje me uistinu osjeća. Osjeća moj strah, osjeća moju tugu, osjeća moju ljubav, a i ja njegovu.

Da ne bi bilo zabune - Sokol je moj pas koji živi s mojim roditeljima. Znači, ima rep, ima četiri noge, nos, uši, ima sve šta triba imat jedan pas, ali je poanta u tome da on ipak nije pas. Jer koji to pas zajedno sa mnom piva, pije, plače, smije se.

Jednom sam ga punu uru molija, ali doslovno tako – ajde, Sokole, izadi iz kuhine, ja moran ić ča.“ On me pogleda pa spusti glavu i nastavi spavat. Legnem ja kraj njega na kutni trosjed i jubin ga, on jubi mene. Pričam mu lovačke priče, smijem se, smije se i on jer zna da ga pokušavam obrlatit, ali se ne diže. Gasim svjetlo i idem po auto. Dolazim do ispri kuće, Sokol izade, vidi auto i mene i - vrati se nazad.

Šta da radim?

Ulazim u kužinu, uzimam po ko zna koji put drvenu bukaru, ulijem “malo” crnoga vina, nagnem, a on me gleda i govori mi - mali, ajde, sad je dosta, popija si dovoljno, pojubi me, pomazi i idemo ča.“ Tako i bi.

Da ne zaboravim - Sokol nije pas, on je moje više ja.

Jubin te ka šta jubin sebe.

Volin te ka šta volin sebe.

Bez nas dvojice i ljubav koju pružamo ne bi bila ovakva da nas dva nismo zajedno.

NEMA TE

Večera na stolu
Već se oladila ka i svaki put
Nema te
Tražiš li nešto toplo, ljubavi moja
U ovoj kišnoj noći
Koja polako pada
Čujem samo uzdahe Sokola
Kako on, tako i ja
Gledan večeru na stolu
Kišne kapi po ponistri
Nema te
A i da te ima - nema te
Nalit ću sebi žmuja vina
Zapalit duvan i čekat neću
Jer znan da nećeš doć
A i da oćeš - nema te
Neka te nema, ljubavi moja
Teška ruka moja jedva ide po ovoj karti
Uzdah, guc vina pa dim
Nema te
A i da te ima, ljubavi moja
Večera na stolu netaknuta
Jubavi moja!

DAN IMA SAMO JEDNU NOĆ

Evo, vako
Šta će meni dvi posteje, dva lancuna
Dvoja vrata, dva lica i dva života
Ne triba mi to
Triba mi posteja sva od biline
Da se ne moreš pogledat
Di joj sunce s ponistre piše riči jubavne
Nikad rečene
Na kušinu suza jedna leži
Ma se nema namiru osušit
Sunce moje ne zalazi
Suza se ne suši
Ležen na posteju ko od majke rođen
Svistan da moj put, ovaj put, ima samo jednu posteju, jednu noć, jedna
vrata otvorena
Ako dođeš, jubavi moja
Legni kraj mene
Pojubi suzu i baci oko
Je li sunce zašlo iza jedni vrata
Jednog lancuna
A da ništa nije reklo.

BUKLIJA

Nedija je, crkvena zvona se danas veselo čuju. Ženi se moj rodijak.

- Vajaće iznit bukliju - čujen ćaću di govori materi.

Ja mal pa i ne znan o čemu se radi, vatan mater za veštu i pitan je šta kani činit,

a ona će - e, sine moj, moremo to zajedno.

Uzima mater stari drveni stol, prostre na njega bili stolnjak, isti oni koji se koristi par puta godišnje.

Pitan je - dobro, mama, šta sad?

- Stavit ćemo na stol štago pića šta imademo u kući.

Iđen za njon dok u daljini čujen harmoniku di je danas pokojni Otto rasteže nemilice, glasovi svatova sve jači.

Stavlja mater na stol ovin redon bolcun crnog vina, litru oravače i u jednoj lipoj boteji naš domaći prošak, a u drvene zdile metne malo suvi smokava, malo kumpeta i šaku orava.

Mater oblači veštu, onu šta je samo nedijon obuće ka ide na misu, a meni daje bilu košuju, onu šta san je nosija na pričesti.

Veseli svati dolaze pismon praćeni, barjaktar maše barjakon na kojemu visu mizokalci,

Rubac, strašenski kolač, jabuka na vrvu nabijena i pivac star dvi godine koji, da su mu odrišene noge, od sriće bi sigurno poletija.

Ali ne može.

Staju svati, jubimo mladence, a okolo gladna dica pokušavaju doć do malo slatka.

Baba Krajuša sa terace baca šaku riže pa šaku bonbona nazvani kušinica.

Veseje samo tako, a ja od sriće ne znan di bi sa sobon.

Svati polako odlaze, mater rasprema stol, a ja pokušavan nać još koji bonbon da osladin usta.

Danas san isto tu, na iston mistu puno vrimena posli.

Crkvena zvona se čuju, ma malo i nimalo veselo.

Di je ta čejad vesela, di su te pisme? Sve je zamrlo.

More bit da tako mora bit, da mi tako očemo da nan bude, buklijo moja, i danas te se sićan!

DA MI JE ZNAT

Da mi je znat di iđu ovi sati moje jubavi, dobrote i mira, koje to niti spajaju mene sa ostatkon svita i na koji način.

Voliya bi znat ovi osmih šta mi titra na obrazima i dušu moju liči, di iđe, di iđe ovo sve, da mi je znat.

Da mi je znat di je list sa kostele otpa, da za to ništa nije kriv, jer i to život čini dobrin i lošin.

Digneš se pa padneš, ka i dite iz ruke, samo šta nije proodalo, da mi je znat.

Da mi je znat i moć sve jude dobre voje skupit zajedno na jedno misto, sunce i misec sa zvizdama stavit zajedno i svitu reć, niti bile niti ne bile dobru zaustavit niko ne može, jubav. Je, i jubav.

Ako me jednoga dana niko upita šta si tija s ovin reć, mučat ću, nasmijat se, pogledat prima nebu di mi Danica sija i zaputit se tin puten, tin puten kupine i diteline s četri lista.

Zdravi mi i veseli bili, no do diteline ne morete doć ako niste bosí prošli priko kupine!

DAJTE MI

Dajte mi da ljubav mogu dati
Dajte mi
Dajte mi da ljubav mogu imati
Dajte mi
Ako mi date, a znan da oćete
Evo van srce moje
Evo van tilo moje
Dajte mi, a znan da oćete
Dajte mi
Dajte mi selo moje malo
Puno stvari znalo a malo reklo
Dajte mi, a znan da oćete
Na brigu sela moga malenoga križ veliki stoji
Stoji, a judi ga ne pohode
Dok je vika i svita tako nekad mora bit
Dajte mi da tako ne bude
Neka suze oći moje pune ljubavi
Dajte mi selo moje malo
Jubav moju
Dajte mi.

SA ĆU TI REĆ

Sa ću ti reć
Sve riči šta moje srce govori
A ostaje u njedrima
Sa ću ti reć
Svu lipotu ovog svita šta san čuva za te
Sve ću ti reć.
Čekaj, stani, ne odlazi!
Želin ti reć dosta je odlazaka vaki i naki
Želim ti reć
U svakoj mojoj riči satkani su sati čekanja
A ti bi tila ča.
Nemoj!
Sa ću ti reć
Reću ti sve šta san čuva za ovu priliku
Samo nemoj ić.
Nemaš ime večeras, jer ti ga ni ne mogu dat
Večeras ću ti sve reć šta san čuva u sebi puno vremena.
Čekaj, stani, nemoj ić!
Sa ću ti sve reć.
Nemaš večeras ime
Jer ono ostaje u mojim njedrima.
Sa ću ti reć, čekaj!
A ako ipak odlučiš otić
Nećeš ćut svoje ime
Niti njedra moja di se napinju
Nećeš ćut vapaj čovika koji ti oće nešto reć.
Stani i okreni se!
Vidit ćeš zoru di se budi, sunce di izlazi
Vidit ćeš sebe u ogledalu s imenon svojim za vik.
Stani, nemoj ić!
Sa ću ti sve reć ...

LIGNJA

Stara godina. Zadnjih dana nisan moga ić na lignje. Ružno vrime, kiša, pa malo juga, pa baci u tramuntanu ili buru.

Ništa zato. Čekan dan pogodan za odlazak na more. I eto ga, zadnji dan te godine. Cili dan je rominjala kiša, ali popodne stala i ja cili sritan oblačim robu za lignje, uziman dvi-tri mandarine i krećen u porat do broda.

Gledan. Vrime okreće lagano na buru iako je oblačno. Ladno je, ali meni to ne smeta, mogu izgurat do ure vrimena na tome ledu. Dolazim do kaića moga prijatelja Žorza, judi pitaju - a di ćeš na ovo vrime? Smij... - Iđen ulovit jednu-dvi lignje. Odvrćaju me - bura će, ne budi lud. Opet smij.

Sve znan. Znan da će bura, znan da možda neću ništa ulovit, ali fali mi adrenalina. Na moru san, niko nije isplovija. Samo ja! Ajme gušta! Lažen ako kažen da me nije stra. Je, stra me je, ali to mi diže adrenalin, fali mi to od rata, ali san ga sad naučija tražit tamo di druge jude neću povridit.

Krećem. Oblačno, lagani burin od kraja, ruta mi je uvik ista, kalajen panulu iako znan na ovo vrime teško da će bit ulova. Prolazim prvu valu - ništa. Dolazim do maloga rata izbačena u more, trzaj na panuli i - evo je! Ne mogu virovat! Je, lignja je. Puše straga, okreće kaić, a ja molin Boga da mi ne ispadne. Polako je dovlačin do broda, ruke mrzle. Podižen je, gađa me crnilom ravno u oči i pogađa. Popizdija san, manje zbog crnila, više zbog ladnoće. Stavjan je u sić, pogledan je - ma nije ovo obična lignja, ali neman vrimena gledat. Bacan panulu, iđen dalje, dolazim do "Garme", bura jača, kaić mi okreće put vanka, zavezen malo polukrug i polako nazad. Iman jednu - dobro je. U povratku na skoro iston mistu - druga. Sritan sam ka dite. Gledan more, bura krešije, iđen doma. Po ulasku u kuću vadin lignje ritualno, uvik u istu posudu. Kad san ih stavija, vidin u lignje koju san prvu ulovija nešto neobično.

Oči. Oči nisu ka u drugi liganja, njene oči imaju boju smaragda, ajme meni, a komu to reć. Ma svi znamo da je riba - riba, ma znan i ja, ali ovo...

Ma komu govorit? Nikomu i ništa. Samo da znan odakle ta lignja u mome siću.

KAD DOĐEŠ, NAĆEŠ ČOVIKA

Jednog dana ka se pojaviš, jubavi moja
Naćeš čovika, jubavi moja
Čovika od voje, praštanja, razumijevanja
Naćeš čovika, jubavi moja
Zato, jubavi moja, ne čekaj
Ne čekaj već dođi i uzmi
Uzmi čovika, velikog čovika, jubavi moja
Nemoj ga nikad pitat di je bija do sada
Jer on ti odgovor na to ne može dat.
Ono šta ti on daje
To je jubav
Jubav čista ka rosa na listu djeteline s četiri lista
Ka voda šta izvire iz našega izvora, jubavi moja
Samo uzmi čovika
Čovika, jubavi moja
Ako jednog dana dođeš, jubavi moja
Naćeš čovika
Čovika, jubavi moja!

ČOVİK ZA SVA VRIMENA

Upozna san čovika
Čovika od svi vrimena
Upozna san čovika
Radnika težaka na život nespemna
Upozna san ga
Ma da ga samo vidite
Uspravna, čvrsta, jaka, srca velika ka i duše dubine svoje
Šta je on
Imade jubavi velike nikada do kraja ikom dane
Čovika san upozna u po Bijakova planine naše
Evo ga, sad je proša
Duplaš na ramenu, zavojci vezani na duplašu
Torbica priko ramena, njegov virni prijatej uz desnu nogu
Francuzica na glavi ide li pismon na rađu
Upozna san čovika, ma kakva čovika
Uputija se on svojin puten
Di ga malo ko može pratit
Čovika san upozna
More bit da van se digod i posrići da ga sritnete
Ma teško, znan ja
Jer on je čovik od vrimena
Njegova vrimena
Upozna san čovika, velikog čovika!

NEKA TI SUZA MOJA KAŽE SVE

Iz desnog oka moga jedna se suza nježno spustila na moj obraz

Suza jedna sto stvari mi rekla iz oka moga desnoga

O odlascima i dolascima

Imanju i nemanju

Iz oka moga suza sad je stala i miruje

Ne mićen glavon da se ne bi maka

Da je ne bi povridija, suzu moju

Iz oka desnoga na obraz mi je pala

Ako spustin glavu, ona će polako otić

Suza moja iz oka desnoga

Suzo moja, radosnice moja

Suzo moja, veselice moja

Suzo moja iz oka moga

Ostani još malo na ton mistu

Sidin

Glavon ne mićen

I ona miruje

Ne suši se

Suza moja iz oka moga

Radosnica moja u ljubavi stvorena

Za ljubav se nikad osušit nećeš,

Suzo moja, suzo...

STAVIĆU OBRAZ NA TVOJ DLAN

Da vidiš, ljubavi moja, koja toplota iz mene izlazi
Ako stavin obraz na tvoj dlan
A staviću ga znaj, ljubavi moja
Ma staviću obraz na tvoj dlan, srićo moja
Da zajedno gledamo zalazak sunca
Staviću obraz moj
Ne mići ruku, ne gledaj me
Ne pitaj ništa
Stavija bi obraz na tvoj nježni dlan, zvizdo moja
Ne pitaj me ništa, samo mi daj svoj dlan
Ne brini, srićo moja
Obraz moj je čist ka voda šta izvire ispod Bušelića kule
Srićo moja, čist obraz čovika
Samo ... nema te
Nema te ka ni dlana tvoga
Guran glavu ka u nekom polusnu
Tražeć toplinu i nježnost
Dlan tvoj
Nesta je
Nema ga
Ka ni mene na obrazu tvome, ljubavi moja
Obraz moj šta dlan traži ka i janje kad klekne
Na prednje noge tražeći materinu sisu
Digod je nađe
A digod ne
Ka i obraz moj, srićo moja!

DA TE NEKO ZAGRLI

U smiraj jednoga lipog dana
Kad sunce kaže judima na ovoj strani zemje
Za danas je dosta moje lipote i toplote
Da me niko zagrli
Stavi ruku oko vrata
A ono zalazi
Da mi je stol namišten za večeru
Ruke peren od zemje crnice
Da me zagrli ruka topla
Mene, mala čovika
Radnika i težaka srca velika
Da me niko zagrli u smiraj ovog dana
Da i rukon koja je na tren i gruba mogla bit
A znan da nije
Da me zagrli, o Bože moj!
U tišini oko mene
Čujen samo njega, Sokola
Spava sritan kraj mene
Znajuć da ću ga pomaziti rukon mojoj oko vrata
Ostadosmo nas dva
Ti s rukon oko vrata
Ja sa čežnjom da je dobijen
Da me niko zagrli
i kaže
Večera je na stolu, amo ča!

DA TI JE DAT DA ME VIDIŠ

Ozarena lica moga s kojega osmjeh ne kalaje
Da ti je da me vidiš sritna
U selu mome malenome
A znan da me vidiš
Nako iz daleka, očima svojih šta tajnu čuvaju
Za nika druga vrimenta
Da mi je dat da me vidiš
Hrabra, snažna, mila i nježna
U godinama ovin punin oseke i plime
O, žarke ljubavi moje
Srce moje nesputano
Da me vidiš
Jubav moju da ti dam, prsa moja da otvorim
Da ti je dat da me vidiš, vlasi moje side
No ne i diteta šta spava u meni
Ka dite u zivki
Da ti je dat da me vidiš
A vidi ćeš me, to znan
Ka šta znan da me sad gledaš
A ne želiš vidit i srist čovika
E, čovika, mala moja
Sidi vlasi, side brade i brkova sa lulon u lijevoj ruci
Da ti je dat da me sad vidiš, lipoto zore moje
Ma i da mi je tako da je vidit meni tebe
A vidit ću te, znaj!

SA ĆU PISAT

Sa ću pisat, dico moja
O ljubavi šta iđe svitom i čini dobra
Čini dobra, dico moja
Sa ću pisat
O ljubavi jer samo to i znan.
U nika davna vrimena
Jubav se kazala samo jednim pogledom, dico moja
Ma je ta ljubav od jednog pogleda
Trajala cili život
Nji dvoje, dico moja.
Danas u ovo grubo vrime
Sve me vraća nazad
U jedan pogled
U jedan pogled, dico moja
Koji je bija sve u životu dvoje judi.
Sa ću pisat o ljubavi
Jednog pogleda
U nika lipa vrimena
Nepresušna ljubav je kalama odala
Pismom i dobroton zvala.
Dico moja, pisat ću o ljubavi.
A vi, dico moja
Radite šta vas voja
Vaš život
A moja ljubav na kominu
Jednog pogleda ostala, dico moja.
Ja vas volin za u vike vikova!

JA - SAMOĆA

Samoća nije
Kad čovik živi sam
Samoća je kad čovik ne može volit
Kad čovik ne čini dobro
Kad je čovik zločest.
Srića je kad je čovik sam
A zna da nije sam
Jer je Bog uvik uz njega
Srića je kad čovik zna da iz jedne samoće
Izlazi jubav, dobrota, razum
Praštanje i davanje.
Jedno nikad ne zaboravite
Da biste volili svit oko sebe
Morate najprije volit sebe.
Kad volite sebe
Lakše vam je volit druge
Jer voleći druge vi dajete sebe
A kad dajete sebe
Dajete jubav.
Čovik nikad nije sam.

MASLINA

Reka sam čači prije tri godine - daj mi stari moj dija maslina da ih mogu radit, oću znat šta je moje. Te masline je dide Judina da tebi, a ti ih sad daj meni, sa kolina na kolino, tako to ide u našem selu malenome.

Cili sritan vatan se posla, dolaze mi pomoći i prijateji, luda ekipa. Nakon velikih i grubih zajedničkih radova na maslinadi moga dide Judine, sam nastavljam započeto. Ali kako?

Prvi misec, godina nije važna, iza ručka sidan na krevet i uziman knjigu za čitat. Ritual isti skoro svaki dan. E, a taj dan Vice radnik, a ne čitatelj kaže - ajde Vice, sređivaj masline, a ovaj drugi kaže – lezi, čitaj, ima vrimena. To natezanje oko ležanja i stvarnosti traje oko po ure. Pobjeđuje Vice koji je željan obać masline, a maslina je ka i mater - kad god dođeš, nešto ti da.

Sidan u auto, uziman svoj rusak i malo vode. Dolazin do svojih maslina, dan je lip, zubato sjećanjsko sunce, uziman nožice i polako bacan suvarak, počiman pismu, pivan jače i jače koliko grlo može izdurat. Prekrasan osjećaj slobode, snage, koristi. Vrime prolazi, a pogled leti na more, nešto me zove, ma bonaca je, ladno je, no to sve skupa i nije tako važno.

Jubin maslinu (mater), zafaljujen joj se, kalajen se prema mistu malome na moru.
Znan šta je - lignje zovu...

KAKO ĆU DANAS

Kako ću danas sam bez tebe, ljubavi moja
Srićo moja
Kako ću danas bez tebe
Vrime mi sporo iđe, ljubavi moja
Kako ću danas bez tebe
Kako ću, svitlo sunce moje
Kako ću
Danas bez tebe
Rekla bi ti proć će, sve će proć
I to, znan
Ali, ljubavi moja, kako ću danas bez tebe
A tija bi
Ne mogu pivat
Ne mogu plakat
Jubavi moja danas
Bez tebe
Prošlo bi sve, ljubavi moja, da triba proć, ali neće i ne triba
Danas
Jubavi moja
I neka mi sude, a ne smu
I neka se smiju, a neće
Jubavi moja
Danas
Kako ću bez tebe
A tija bi
Neka te čuva dragi Bog, ljubavi moja
Kad ne mogu ja
Danas
I neka bude danas
A znan da tako nije nit će bit
Jubavi moja
Kako ću danas bez tebe?

MOŽDA ĆU JEDNOGA DANA REĆI SVE

Možda ću jednoga dana
Mada u to nisan siguran
Reći
Di odlazi, di nestaje kad nestaje
Sve ono šta mi ne vidimo i ne čujemo
Di su strane života ispisane do pola
Ili nimalo, a mogle su
Bit pisane
Možda ću jednoga dana reći sve
Šta mi na srcu stoji.
Deseta je ura navečer
Čujen samo di mir prolazi mojin selom
Stanen malo, ne mogu još reć
Nije došlo vrime, al doći će
Od pranja šporki mudanata
Nije došlo
A doći će
I tako iz dana u dan
Iz noći u noć
Iz jutra u dan
Reći ću jednoga dana
Možda
Sve!

ČOVİK I ŽENA

U bolcunu mome na stolu
Isprid mene koji je do pola pun
Stoji čovik i žena
Ona sva u bilon
Bili šešir
Bili kaput
Okrenuta prima njemu milo mu nešto šapuće
U bolcunu mome do pola punome na stolu
On ka pravi gospodin lipo obučen
U desnoj ruci drži šteriku
Veliku šteriku koja lipo gori i pomno je sluša
U bolcunu mome do pola punome na stolu
Tija bi ulit malo vina
No straj me da ta čarolija pristane
U bolcunu mome do pola punome na stolu
Isprid mene čovik i žena
Zagledani jedno u drugo
Kako to njima i priliči
U bolcunu mome.

DA TE ŽARKO SUNCE OGRIJE

Da te ogrije žarko sunce
Ne bi ti leda
Ne bi ti zime
Da te ogrije
Da ti život da
Ne bi ti smrti
Ne bi ti smrti
Da te ono ogrije.
A ogrijat te oće
Jer to miritaš
Žarko sunce miritaš.
Ne miritaš led
Ne miritaš ladnoću niti samoću
Žarko sunce miritaš
Jubav i toplinu miritaš
Širi ruke njemu ka nikomu do sad
Ono toplinu daje
Jubav udvoje
Žarko sunce kad ogrije
Svi smo isti pod njegovin zrakama
Žarko sunce moje jubav u dvoje dajte
Svima dajte
Žarko sunce moje
Ogrij nas danas.

PUTELJAK MOJ

Da mi je živ dide Judina, on bi to najboje reka, a kako njega nema, Bog mu da spokoj, to ću napraviti ja.

Put mali, deset koraka dug, koji vodi između dviju kuća, uvijek smjer istok - zapad i zapad – istok.

Ako ideš prema istoku, raniš živinu i sebe olakšaš, a ako ideš prema zapadu, posal trud i muka života.

I zato pišem o ovon malom puteljku.

Star je, Bog zna koliko, ali uvijek, baš uvijek deset koraka dug.

Na istok se išlo davat život i olakšanje, a prema zapadu trud i znoj.

Vele ti je bosih nogu kroz njega prošlo, nesigurnih, starih, umornih i žejnih olakšanja.

Gledan ga danas, isti je ka i prije osandeset i više godina, samo nema nogu bosih da ga osite, nema smjera istok – zapad, i obrnuto, već samo ja i Sokol, a ponekad i Pavica, koja jedina živuća iz tog puteljka ima za pravo nešto reć.

Padaju kapi kiše sa okolnih kupa na moj puteljak, a on onako sjetno meni - bilo je i bojih dana. Isto je oćeš uz mene prema istoku ili zapadu, jer i jedno i drugo je život, a ja ću čekati boja vrimena!

Putejak moj od deset koraka.

NE DAM MOJU DIDOVINU

Podiže Sokol desnu obrvu, napne lagano uši, tiho reži.

Došli niki judi, zovu me - ajde Vice prodaj nan tu malu kužinu dimjenicu. Srce mi se stegne, cili neprimjetno zadržan. Ma diš tražit tu lipotu od kužine moje didovine, vele je znoja i pisme moj dide Judina, a i ja s njim, i pradić Joze, prolija i otpiva.

Ne dan moju didovinu za šaku para, ne dan didovinu, jer ka bi mogli zidovi od kužine govorit, samo bi izlazija glas jubavi i pisme, glas gladni i siti, glas zajubjenosti.

Ne dan moju didovinu, i za više šaka para, ne dan je.

Moji dragi preci, Bog vam da mir i spokoj, ne da Vice ono šta je vašu dušu ličilo i sritnima činilo.

Didovino moja s kolina na kolino, tako će i bit u selu mome malome.

IMAN FITU KRUIVA

U selu mome sve zazelenilo.

Procvitalo, zavonjalo kako to samo u proliće bude. Ja razigran ka i svako dite na selu u to vrime.

Popodneveni sati, zove me prijatelj Juko da amo malo na balun.

Dolazin odma – vičem - samo da na brzinu što god iziden.

Ulazin u kuću, pitan mater - majko ajde mi što god namaži, gladan san.

Uzmi sam - govori mater.

- Majko, namaži mi malo one svinjske masti na kruv. Mater ko mater, uzima kruv i polako ga maže sa svinjskom masti, a meni voda na usta.

Još samo da mi stavi malo cukra po tome.

Mater moja, ko da čuje moje misli, zavati s tri prsta iz posude cukra i pospe po masti.

Uziman to vas sritan.

- Di ćeš - pita mater oštrin glasom.

- Ma iden malo igrat balun.

- Nemoj slučajno doć doma oznojan, pribit ću te.

Kimnen glavom, zagrizen moju fitu lipote i trkom na igralište.

Neka i dobijen koju po guzici, neću plakat - to je od matere.

CVIĆE, DA TI CVIT DAN

Da ti cvit dan
Da ti ljubav ka i sebe dan
Cviće moje cvitu dan
Jutarnjom rosom umiveno
Na stolu mome
Čekajuć da svane što svanit da
Da mi obraz umije, da mi ljubav da.
Da joj poljubac s cvićen cvitu podarim
Da joj u kose ruse pupoljak pupoljku stavin
Da nikom drugom vonj donese
Da mi laticu suhu na pragu ostavi
I...
Vrime je za me stalo od vonja cvića tvog
Vrime je stalo čekajuć tebe
Vrime je stalo, no ne i ja
Tražeći tebe u sumraku ovog litnjeg dana.

Stanem, u more pogledam prema zapadu
Maeštral nosi toplotu ka i ljubav
U smiraj litnjeg dana
Uziman je
Sa suvin cvićen na pragu.

ZORA

Noć, mir, san, zora me budi
Gola, neman lancuna
Nema, nema niti...
Zora, e, da mi je zora
Sa lancunon bilin
Da mi je
Ma nije
Kušin takat da mi je
Moje jutro da mi je
Uz tebe zoru čekat da mi je
Kušin takat da mi je
A nije
A oću.
Da mi je
I...
Sutra dan poživit
Zemju kopat, žmuja vina imat
U spokoju zoru čekat
Ma, da mi je
A i ako nije
Da mi je...
A čekat oću, čekat
Da mi je!

SA MI DOĐI

Sa mi dođi, ljubavi moja
Sa mi dođi
Jubavi
Ruke mi tvoje tribaju
Sa mi dođi...
Ćutin, niti ruku
Ćutin, niti ljubavi
Ćutin, šta i svaki dan
Ćutin, samoća osta ka i...
Sa mi dođi, ljubavi moja
Sad ne moš, a moš
Ono kaže ajde!
Ćutin...
Sa mi dođi...
Sad
Nit miris loze moje
Ćutin...
Nit mir koji me okružuje
Niti...
Ćutin, ćutin tebe, ljubavi moja
Došla - ne došla
Ćutin
Sve isto
Uzdah Sokola pa onda moj
Pa opet zajedno
Za nika druga vrimena
Ćutin te, ljubavi moja.

I TAKO

Budit se, gledat, dirat
Imat a ne imat
I tako
Danju tako, a noću
Budit se, gledat, dirat
I tako
A znaš da ne moš tako
Znaš
Sunce probilo kroz kostelu
Dirnem se - toplo je
Oči otvorin - lipo je
Osmij dan pa ga primin
I tako...
Oće li, pitan
Oće li štogod prije sunca izać
Oće li štogod od osmija ostat
Oće li kogod pitat
Za jubav sebe dat
I tako...
Oće li kogod, oće li užinu skuvat
Oće li
I tako...
Oće li kogod mene imat
Oće li
Tako...

KA MALI

Ka mali uvijek san tija bit veliki, nikad u meni nije bilo strpljenja sačekat da vrijeme šta ga je Bog da učini svoje.

Moji prijateji iz tog vremena Juko, Mate, Josko, Muho, Miro i ja imali smo družbu koja se zvala „Sivi soko“.

Šta smo radili? Sve šta dica na selu u to vrijeme rade: krali trišnje, med, pulastre, sve šta je tribalo doć pod ruku.

Imali smo svoju pećinu di bi se sakrivali kad bi zapalili španjulet. Da nas niko ne bi otkrija, stavili smo na put poviše naše pećine dva važa napunjena sitnin piskon postavljena 30m livo i tako desno znajući da ako neko naiđe, mora udrīt nogon od dragosti u ti važ. A mi ćemo to čut i mirovat.

E, ali bija je čovik u selu i zva se Marjančić. Ima je jednu nogu kraću i kad je doša do važa nije mu palo napamet odapet zdravon nogon po njemu jerbon bi pa. Nas pet u pećini pušimo li pušimo, on nas je čuja i zavika, a mi biž na sve strane.

Nađemo se po dogovoru u barbe Jube u vrtlu (dobar čovik). Kako doć doma smrdiv na duvan? Kaže Juko - izgulimo kapule, izidimo po koju ako ko može. Uzmen kapulu, griznem ka da je jabuka jer to je spas, iziden je nako ko da je iden svaki dan.

Dolazin doma, mater čeka na vratima i pita - di si bija do ove ure, a ja uvijek isto, vaja lagat, a to meni ka i drugoj dicit i nije bija neki problem. - Igra san na balun.

Zna mater da lažen - dobro kad si igra, ajde sad puni u mene, čini mi se da i nije tako.

Punen ja, sritan čuje se kapula.

Mater govori - dođi bliže. Dođen, a ona povonja vlase. To san zaboravija. - Pušija si Vice, i zamani iz sve snage po mom obrazu, glava se skoro zavrti, a ja biž kliko me noge nosu.

Noć. Straj u meni. U kuću neću jer radit će kajiš.

Odlučin prispavat poviše živine na tavanu u suvoj travi.

Osin pritrpljenog straja, i nije bilo tako loše.

POKLONI MI NEŠTO SVOJE

O ljubavi želin pisat
Bura vanka topla, meka
Bura vanka litnja o jeseni govori
Bura čista
U meni...
O ljubavi želin pisat
Bura u meni
O ljubavi želin pisat
O ljubavi, a tako je malo
Tilo mi razdire
Puca na sve strane
Ne mogu zaustavit ja ne mogu
A ni "ona"
Puca tilo moje
Pokloni mi nešto, pokloni mi
Litnja bura topla i meka
O jeseni priču priča, o jeseni
Pokloni mi nešto svoje, ljubavi.

KORAKA MEKA

Nit pahuljica tako meko padne
Nit list jesenjeg drva
Nit latica cviča kad joj vrime dođe
Nit
Korak njen tih i mekan
Nit
Kad bi sunce znalo
Koraka njena željni puti ovi
Koraka njena ka i osmija
Nit
Hodi ona
Ćuti vrime donosi ona
Nit
Koraka meka hodi
Neka list na drvu ostane
Neka latica da dio sebe
Neka pahulja sačeka
Neka vrime stane
Dolazi ona koraka meka
Dolazi
Nit
Osmij titra, čekan ... Ona!

I...

Mir, ni daška vitra
Nit puten iko prolazi
Nit život kaže da je život
I...
Uzdah Sokola I...
Nit se oblak miče niti more vaja
Mir I...
Nit crkvena zvona zvone
Nit radio da bi čuja
Nit Pavicu koja je legla
Mir I...
Samo "ti" ja I
Vrati se leć, molin ga, sluša
Sluša boje nego čovik I...
Mir
Vaja naprid, vaja naprid
Pa šta je da je
Mir
Pivac zapivat oće
No zoru čekat vaja
Da ti život prođe u trenu
Vaja čekat, a nije
Mir
Ćutin mir, ćutin mir i ništa
Ka i nikoga više, mir, I...
Sa tobom ostah, živote moj
Sa tobom
Ti i ja i on (Sokol)
Mir
I ništa više mi ne triba.

KAD TI SRCE STANE

Šta ćeš tog dana i trenu
Kad ti srce stane
Oćeš li pomislit gotovo je
Oćeš li pomislit tek sad počima
Ono šta san čeka cili život
Kad ti ono stane
A ti vidiš sve
U mraku nisi, u smrti nisi
Živ si, a ne dišeš
Ne dišeš, a sve vidiš i sve čuješ oko sebe
Kad ti ono stane
Užurbani judi oko tebe u bilom
Osmij titra na ustima
Vidiš, a ne vidiš
Znaš di iđeš, a nikomu ne govoriš
Smrti nema
Evo me opet
U život
Pa di si bija dosad, pitaju me
Zastanem na trenutak koliko mi triba
Napete uši čekaju odgovor
A ja onako ka pravi mudrac
U materiji san bija
I sve proša i sve bija da bi do vas doša
Čujen ga di kuca
No ne i judi u bilome
Njima će za to tribat kogo drugi
Ne ja.

OKRUŽEN TOPLINOM SVOGA TILA

Ma i da se ne pogledan u ogledalo
Nako gol ka od majke rođen
Znan šta vidin
Ćutin, ono mi toplinu daje
I kad je digo drugo a ne sa mnon
Toplo mi daje
Tilo moje
Uz mene jesi i ostani
Tilo moje toplo mi daje
A zajedno kad smo a jesmo
Vatra gori a ne triba
Sve šta triba a ne triba
Jubav daje i uzima
Sriću ka i tugu, tilo moje
Toplinu mi daje
Kako meni
Tako podikad i drugomu
A da ne triba bit
Tilo moje.

RECI MI DVI-TRI RIČI

Reci dvi-tri riči samo meni znane
Reci mi
Dvi-tri riči
Kao dah ljubavi
Reci mi
Kao dašak vitra
U proljetno jutro
Mirisima cvića i rosom okupano
O, reci mi
Stojin, čekan
Ka kamen tvrdi
Iz dalmatinskog krša
Reci mi dvi-tri riči
Vitar prolazi ka i mirisi prolića
Sa njin
No ne i riči, dvi-tri riči
Krenuh polako putem svojim
Putem svojim krenuh.

JEMATVA ĆE

Čujen ćaću di zove jude za sutra ujutro, vaja pomoć jedni drugima. Vrime je trgaćine. Mater moja sva sritna, ka i baba Krajuša, spremaju spizu za sutra. Ja nako mali veselin se tomu jer će me dopast vodit moju Esteru do Pušnjaka i natrag, pa tako cili dan.

Imat ćemo dvoje magarenja, a i dide Lavo će nam zajmit svoga vranca, vranac crn, ali dobre naravi. Rano idemo leć jerbon se ujutro vaja dignit rano, barba Jubo govori (dobar i pametan čovik) da će lip dan bit.

Mater prva na noge, baba za njon, pa ja i ostali. Sve živo i veselo.

Krećemo iz sela pod Bijakove (Pušnjaka), iz okolnih vinograda se čuje pisma i dovikivanje. Staro i mlado - sve je obasjano radošću.

Ja moju Esteru vodim pa i ja zapivan jednu šta je moj pokojni dide Judina piva. Počima trgaćina, punu se krtoli, iz kartola u kašete koje vaja natovarit na živinu. Ja vas sritan čekam da mi uprte moju Ester, pita ćaća moreš li ti sine nju tako natovarenu dovest do na Moču, ja pun sebe ko da san veliki čovik odgovaran ćaći mogu ja ćaća ne boj se mogu ja to. Krenen ja, a za mnom sa drugim magaretom barba Joze.

Pivan ja pa čujen i njega di za mnom ponavja. U kanalu među našin otocin vidin brod di lagano klizi po bonaci. Cili dan se bralo, pivalo, pod velikon peršukon u Pušnjaku ilo. Dan kraju dolazi, mi svi umorni, živina također, nu dobro je, vrime molalo a grožđe je u konobi.

Vodim moju Ester u štalu, skinen joj samar, malo je pomazin po vratu a onda, ko dite, desnon rukon pleska po guzici, jer Ester je ženskog roda, a u to vrime to i je bilo uobičajeno.

Pišen ovo da bi vrime vratija, pišen jer srcu mome čežnja dolazi za tin vrimenon, vrimenon pisme, jubavi i blagostanja šta nan ga je dragi Bog podarija.

KAD SUVA JUGA PUŠU

S jeseni kad suva juga pušu
A u tilu strah od zime
Čežnja lita, bile robe, čežnja...
Suva juga pušu
Duša lagano treperi
Ka šterika na stolu
Neka juga, sebi na voju triba bit
Opet će lasta poletit
Savit gnjizdo di i lani
Proliće moje cviton okupano
Ka jutarnju rosu
Tebe čekam
Ka nikog do sad
Proliće moje u dane juga suvog ...

SEDAN GODINA

Sedan godina prošlo u jednom danu!
Budim se, gledam ženu
Ženu od ljubavi, dobrote
Praštanja
Ustajem, ne treba mi voda
Ne treba mi jutro
Ispred mene stoji ona
Moja snaga, moje srce, moje...
Širi ruke
Dođi
Jubin je
Samo je jedan dan podijeljen na sedam godina
Jubav nema vrime
Jubav je vječna!

JUBAV I SRIĆU

Da ti dam, a želim
Da ti dam, a hoću
Da ti ljubav i sriću dam
Ti, sritna ženo
Da ti dam, a hoću
Ne pitam za tebe
Ne tražim te
Znam di si, sritna ženo, ljubav i sriću ti dam
Ne beri me, jer jesen je
Ne zalivaj me, jer zima dolazi
Toplo mi daj, ka i ja tebi
Sritna ženo
Jutro je, soba ladna
Nos leden, no ne i tilo
Sokol zaklapa ušima
Digni se, novi je dan, od Boga dan
Jutro je tvoje ka i cili dan
Život tvoj, e, život tvoj
Ljubav i sriću ti dam.

TI

Kad bi ti... kad bi
Kad bi stala ti kao ti
Kad bi sjaj dala kao niko
Kad bi ti...
Ti
Sunce moje sakrila bi ti
Jubav dala i primila ti
Cviće takla rosu... ti
Kad bi ti
Ko niko do sada meko hodila
Putima svojim tebi znanima
Ti...
Samo ti!

PODIKAD KAD VITAR STANE

Sunce donese i odnese
Kad podikad vitar stane
A u tebi straj od bonace
Podikad kad vitar puše
Ništa mu nemoš reć, ni riči jedne
Gledaš
U prsa tuče, suze oči, ladnoća tila
A on puše
Voja te od zapada prema istoku
Voja te obrnuto
Ma voja te od juga prema siveru
Voja te
A on podikad stane
Sunce ne pita
Ono zna kad ono stane
Boj se bonace šta dolazi
Boj se lipote toga dana
Boj se, a ne boj
Vitar čekaj da zapuše i stane!

DOŠA MI SVETAC

Doša mi je u posjetu pravi svetac, ma ja mu ne znam ni ime ni prezime, obučen u mantel svitlih boja, visok, mršav, onako naočit, a osmjeh od uva do uva.

Pokušavam mu pogodit godine, mislim da mu ima tridesetak i dikoja.

Doša mi je u spavaću sobu i govori, govori mi o privari, o varanju. Taman da ću nešto o tome reć, a on nestane.

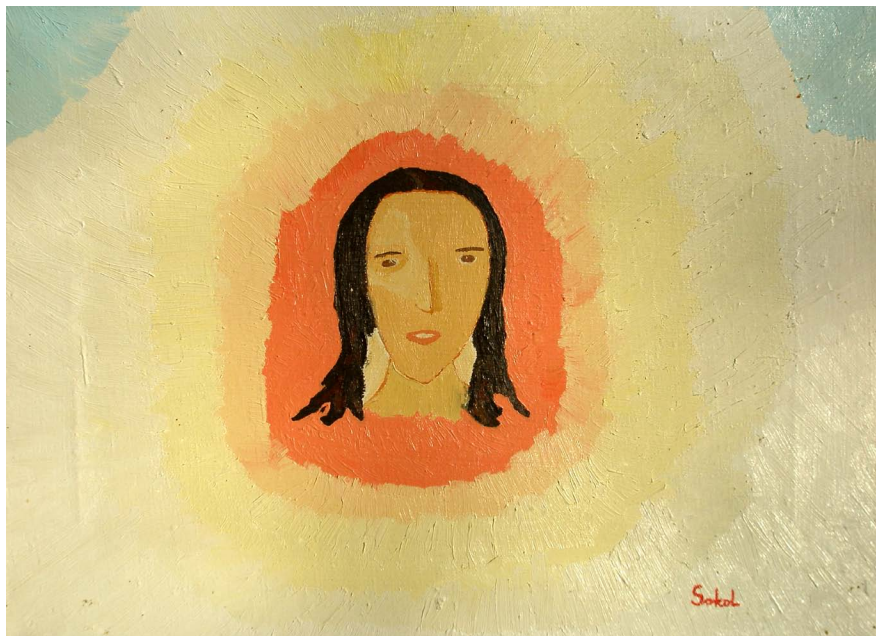
Kako?

Ne znan kako, ali vidin da ga više nema. O, Bože moj, dobija san poruku, upućena je samo meni: ne varaj, ne laži, vrime ti je da kreneš na ispravni put.

A mislija san, e, mislija san kako san ja ispravan, čist.

A odgovor se krije u nama samima: spustimo svoje „ja“ na zemlju, budimo ponizni, poštteni, iskreni, ne varajmo, ne lažimo, ne skrivajmo se iza tuđih imena.

Sad mi je zeru lakše, trudit ću se da iđen tamo di mi je on reka, a taj put je put pravde, istine i ljubavi!!!

KAD JE VIDIŠ

Di me to odnese, di me odnese
Di me ...
More moje sriću mi dalo, na tren
More moje...
A vidin je danas na provi broda moga
Šta mi život daje
Da mi kaže, da mi pogledom nešto reće
Ma da me vidi, brode moj
Iz stive ću motore na ramena stavit
Po moru hodit da je ponovo vidin
Mir njen podilit
Ovo dat šta iman za jubav njenu
More moje, kad je vidiš, zapitaj je
Zapitaj je srcu njenom
U okružju ladnoće
Je li sad imalo topline, more moje
Kad je vidiš, bonacu donesi
Sidro baci i konope veži
More moje, brodu kaži šta mi je učinit.

KO OVAJ SVIT

Širin ruke, u sunce gledan
Širin ruke dobro da dam
Širin ruke svitu ovom
Širin, gledam
Ne znan
A i da znan
Da znan, poletija bi
Poletija bi iznad kule moje
Svima osmijeh dao, da znan
Srce otvoriya i sa svima podilija
Jubavi moje šta u prsima stoji
Da znan, a ne znan
Da...
Letin, letin iznad njih, vičen, zoven, pivan
Niko ne gleda
Da znan, a ne znan
Pognute glave, oči uprte u put isprid sebe
Da znan ka ovaj svit
Da znan, a ne znan
A hoću znati
Sebe dati svakome
U njedra uletit, jubav dat
Da mi je znat, a ne znan
Ko ovaj svit
Da mi je.

SAM U VLASTITOJ KOŽI

Ne moš vanka, a ne moš ni unutra
Ne moš reć, a ne moš ni pojubit
Ne moš dat, a ni uzest
Ništa nemaš
O lipe li i gorke istine
A šta sad?
Ne moš uzest ni davat, a ljubav u tilu stoji sva
Ne moš, a tija bi
O srićo sva...
Skinu sve sa sebe, pokidaj okove
Šta te spajaju sa samin sobon
Izađi vanka i viči
Evo me, ljubavi
Evo me, gol san
Evo me, ljubavi moja
Okreni se, evo me
Jubavi
Evo me!

DI SAN NESTA

U plavetnilu mora
Kroz koje zrake sunca iskre ljubavi daju
Di san nesta?
Di me srce vuklo plavetnilu mora moga
Šta mi život daje, iz dana u dan
Šta mi život
Šta mi život kaže u zraku mirisa mora
Šta mi kaže
A kaže mi ne posustaj
Naprid, samo naprid, u plavetnilu mora
Naprid, samo naprid, sa zrakama sunca
U igru dođi
Di san nesta, a nisan, da mi je znat?
Jidra razapet, u vitar poč
Provu prima suncu okrenit
U ljubav pogledat i nać
Di san nesta, di?
Bonaca je, krik galeba me budi
Mokre gaće, mokro tilo
No ne i prova broda moga
Para bonacu prema suncu.

ONA

Koraka meka, osmijeha blaga
Ona!
Ona na dlanu kao kap rose
Ona kao...
Ona, ni slavujev pjev u zanosu igre
Glas njen, ona!
Dotakni me, pogledaj me
Da ti ruku na rame stavim
Da ti poljupcem proliće donesem
Da ti dam, a mogu dati
Ona
Da te na kolino moje sidnem
Priču ispričam kao u neka druga vrimena,
Ona
Na putu stoji
Pogleda uprtog u sunce šta izlazi
Da joj lice ogrije, da joj ljubav da
Kad ne mogu da joj ... ona!
Smiraj dana, sve je isto
Na vrata neko kuca
Ja onako lino
Sokol podiže obrvu
Ona...!

TRAŠENSKI KOLAČ

Dide Judina je digod zna malo više popit nego šta je smija i uvijek je zna način kako doći do svog konačnog cilja. Te nedije dvanestog miseca, godine se ni ne sićan, dide oće ka i svaki dan u gostionu. Selon mojin vonja kaštradina i sridice, vrime sunčano, no proladno kako i priliči u to vrime.

Moj se dide zaputija sa svojim ščapon niz Jakića ulicu pomalo do gostione, baba za njen viče, da di ćeš Vice, no on samo mola oni svoj berekinski osmijeh i nastavi niz Jakića ulicu s noge na nogu do svog odredišta.

Rano popodne te nedije okrene drugo vrime i mene, nako mala, baba Krajuša pošaje po dida u gostionu.

Ja trčećin korakon, veseja samo tako, dolazin do gostione i ulizen unutra. Svita puno, pisma se ori, vonja pečeno, u jednome kantunu judi igraju na lamure, okolo karte, a moj dide Judina sidi za jednin stolon. Na stolu bolcun od po litra crnoga, čaša puna, a u desnoj mu ruci komad trašenskog kolača.

Zove me - dođi imenjače moj, sidi za stol sa mnon.

Uzme komad trašenskog kolača, stopi ga u vino i odgrize, a onda to još pomalo zalije crnin.

- Amo ča, govorin ja - bura će.

- Dobro, imenjače moj, ajmo.

I tako nas dva ruku pod ruku uz Jakića ulicu. Bura dere li ga dere.

- Drž me moj imenjače - viče dide.

- Ne boj se dide moj, ne boj se, neće nas odnit.

I nas dva tako korak po korak, ruku pod ruku dođosmo do naše kuće.

Baba na vratima viče na dida, a on se okrene prima meni, namigne mi i govori ko da ga sad vidin - fala ti, zamjeniče moj, puno ti fala.

Fala tebi, dide moj, šta san ko mali živija s tobom i upantija svu tvoju dobrotu i berekinadu koju si uvijek nosija sa sobom.

Neka ti je uvijek laka zemja, dide moj.

JUBAV ĆUTIN

Dolazi mi na vrata, ćutin je
Dolazi mi, a da ni ne znan
Dolazi mi
Jesam li spreman da je sačekan
Da je sačekan ruku raširenih
E, srce moje
A ne, nisan spreman
Za jubav primit, za jubav dat
Za nju živit i ne moraš bit spreman
Život ko jubav živi, sebe daj
Kroz život od jubavi svoje, sebe
Jubav ćutin
Ma, malo me straj, večeras
Malo me straj, ma ćutin jubav
Jubav ćutin u onome šta iman
Reću ti ako smin, reću ti
Jubav ćutin!

NE DAJ DA ONA NESTANE

Učini sve, učinit ću sve
Da to što imamo nikad ne nestane
Nema puta di te ne vidin
Nema dana da ne pomislin
Nema te, a ima te
Ne daj
Ne daj da nestane to što imamo
Da ne vidimo to što jude čini sritnima
A imamo
Imamo, a ne znamo
Ne daj
Kako ti, tako ja
Ne dajmo
Kad nas zorom jednom
Sunce pomiluje
Stisni me, zagrlj me i reci
Ne dajmo to zajedno!

PRAZNINA DUŠE

Nemaš vremena sagledat stanje svoje boli
Šta te prožimje od glave do pete
Toniš polako
Nestaje sa tobom
I ona ili ono
Malo šta je ostalo od nje
Praznina duše tvoje
Trgni se, ne posustaj
To je samo trenutak
Za koji su krivi judi oko tebe
Judi...
Dušu prazne, ali ne i tebe
Diži se, život samo jedan imaš
Život jedan
Puni pluća ka i srce žejno ljubavi
A njima, njima ostavi mrvice u prolasku
Ispale iz žepa tvojih širokih gaća
Od zemje vridne zašporkanih
Ne zastajkuj
Ne okreći se
Upri pogled u sunce šta izlazi
Upri ga u snagu voje svoje
Vidiš da opet se puni
Mada to još ne osića.

KOLIKO TI TRIBA

Zar ti život nije reka
Ma koliko te puta pita
Koliko ti triba
Da bi bila sritna
Koliko ljubavi
Šta iman, daću
Šta neman, doniću
Koliko ti triba
Koliko ovoga ili onoga
Koliko ti triba
Jubavi
Ne dan sebe više tebi
Ne dan sebe doli Bogu jedinome
Ma koliko ti triba
Ne dan sebe tebi nikad više!

STO VEČERI

Vliko noći moje tilo
Moje srce, duša i sve šta iman
Među svit...
Među svit svitli
Čeka, vako-nako
Pogled čežnje, čaša crnog vina
Sa pogledom uprtin u more
Šta život daje
Sto noći moje pokore
A da to i nije
Lipi dana na kraju
U sumrak pritvorenih u noć
Noć mira i spokoja
Diljenoga sa mojin Sokolon
Podikad i sa još nekin
Umisto pokore kako san mislija
Ja dobijen mudrost
Mudrost života šta ga živin
Kako san i tija
O, sriće moje, ljubavi moje
Sunce zašlo, sumrak pada
Bićerin Bećine višnjevače
Pa večera
Lipo mi je!

KARTE

Pitan Svetu - šta se misliš, a on odgovara - zar se neman pravo mislit.

- Imaš, ali sve je otvoreno, znaš sve šta ko ima i onda, molin te, igranj.

Sveto reče - neću, čekaj.

Ja povisin ton - igranj Sveto!

Sveto odgovara - koji ti je kurac?!

Zorko umisto mene odgovara - pa on ti ima ptsp, pusti ga.

Sveto još juči, ja iman, a ne on, a ja onda mirno - ja ga u biti neman.

I unda smij!

MOJ MIŠ ZVANI ŠIME

Nisan ga viđa skoro godinu dana, moj nestašni duh me vodiya tamo-amu i evo me opet nazad tamo di i pripadan.

Jučer pozapodne sidin u kužini i pišen.

Pogled mi skreni prima vratima od kredence, vidin miša, mali miš ali duguljasti. Ma ne mogu virovat da je to onaj isti od lani.

Kako su vrata desna malo odškrinita on se pokušava uspet unutra. Ja mu govorin –Šime, tamo ti nije misto, vraćaj se.

On ne obadaje i uliza u kredencu.

Dižen se od stola nejutit i otvaran vrata kredence polako, zavirin unutra ne bi li ga vidija. Kako ga ne vidin, provan sa mekin glason – Šime, ajde vanka, tu ti nije misto. Muk, tišina ništa se ne događa.

Ja ponovo, istin glason - ajde vanka, govorin. Ka evo ti njega, mrtav-ladan dolazi do vrata kredence, pogleda me, skoći na tlevo i lagano se odšuja u svoj nevidljivi kantun.

Neš virovat, ali Šime je ka čovik, mada je samo miš.

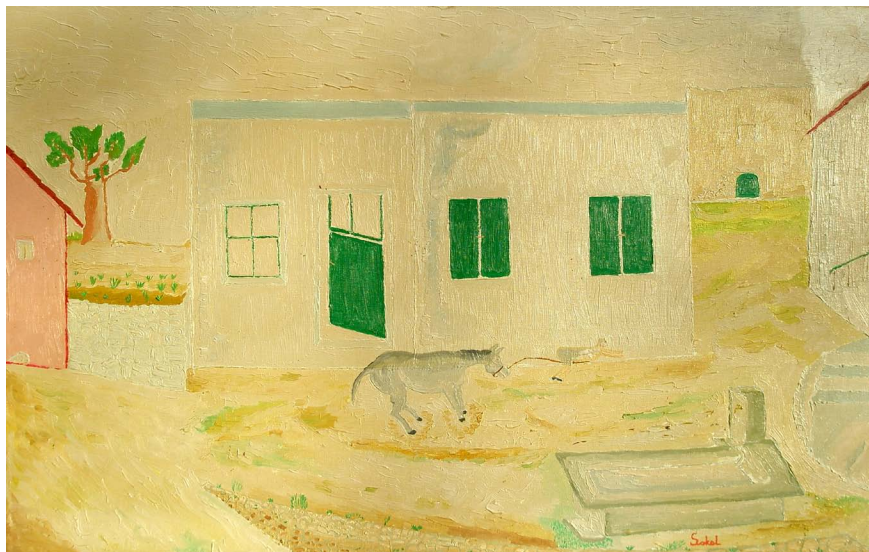
JUBAV

Bože moj, šta je ljubav...
Ne daj ljubav da bi se ona vratila
Ne traži je
Ne nadaj se, ne iščekuj
Samo je daj
Toliko da plačeš kad je daješ
Tvoje tlo ima granicu
Ne razboli se
Volija bi, da
Volija bi kad bi se ovaj svijet volija
Ka šta ja volim ovaj svijet
Čoviku treba
Ljubav
Dajmo je nesebično
Okrznuti kroz vrime života
Jer bez toga je i ne možemo dati.

PONIZNOST

Trudne ruke moje težačke ovih dana
Tilo umorno
Duša sritna
A sa njome i ja
Vraća me umor u dane
Ka san ija i pija
Karta, kurbava se
Ruke teške, tilo umorno danas
E, danas tribam Njega
Više nego ikad ikoga
To danas i nije ovaj dan
Moj novi život
Od ljubavi, oprosta, poštivanja, razumijevanja
Ka ovoj mojoj riči
Na trenutak stanem
Uzdah
Pa i nije tako teško
Tu moju rič
Moja rič, moj spokoj
Moja rič, moj put
Neka vas prati moja rič.

ESTERA

Kratke sive gaće na tirake, majica na špaline. Litnje doba, ja razigran ka i svako dite u to vrime. Zove me mater da otiđen na Gornju Moću po naše magare, kenja je zvali stariji jer je bila ženskog roda.

Skačen veseja i trčećim korakom po moju Ester. Imam i priliku na trenutak biti odrasli, jer samo saznanje da je mogu vratit puni mi prsa snagon i veličinon, ali ja ko dite ne znan šta je naumila moja lipa Ester.

Dolazin do nje, odvezivan konop i sidan joj na gola pleća, ona vesela ko i ja. Podboden je onako ka veliki i nas dvoje u magareći galop.

Kad smo došli kraj Pavicine kuće di je velik depozit za prat robu, moja Estera nanjuši vodu i stane kočit sa sve četiri, a ja priko njenog vrata poletin na pjeskovitu zemju.

Šok. Di san? Gledan dlanove, lakte i kolina. Ajme meni, ubiće me mater. Okrićen se prema Esteri, a ona me pogleda ispo oka, ka da se i nije ništa dogodilo, i nastavi pit vodu.

Dolazin do nje, smijen se, škola je to za me.

Ka se zadovoljila vode, vatan je za vrat i doveden u štalu.

NE PJUJ NA PROŠLI ŽIVOT

E, vako: mene mater gnjavila za oca da ne govorin, a ditiinjstvo, obiteljski dio - katastrofa. Ne želin o tome pisat, jer smo svi to manje-više na iste ili slične načine prošli. Ono čega se ja sićan je kolo od barila, male branke, ekipa od baluna – Juko, Sinac, Matko, Muho, Josko, Bale, Vanguza i ostali. Krali smo trišnje, med, šipke, mlade pulaste i sve ostalo što bi zadovoljilo naše mladenačke potrebe. Kad sve stavin na vagu, a neću, jer mi srce kaže siti se samo lipih stvari, a loše obiteljske stavi u jednu kutiju zaborava i oprosta, jer kad pogledam iza sebe, za mene niko ni za šta nije kriv. Sritan san šta vas imam, jer da vas neman, ni moj život ne bi bija vakav.

Ne možemo razumit sebe ako se ne vratimo u svoju prošlost, u prošlost koja je bila i ovakva i onakva, tu prošlost dobro bi bilo volit, jer ako je ne voliš i ne razumiš, nikad ne možeš bit ono što jesi danas.

RADUJEM SE TEBI

Radujem se tebi, sričo moja

Gledan rebca u gnjizdu di otvara svoja mala usta tražeć od matere komadić hrane za njega spremljene.

Radujem se tebi sričo moja

ko kad dite materinu sisu traži, a još je dobro ne vidi

I nađe je, vas sritan.

Radujem se tebi, cvite moj

Radujem se tebi, zvizdo moja, ko cvit kad u zoru čeka sunce da izađe i opere ono malo rose sa njegovih latica

Koje mu već postaju teške, jer noć je bila duga i hladna.

Radujem se.

Radujem se i radovat ću se dok živim, jer jedino tako mogu duši donit mir i spokoj.

Radujem se!

BOLCUN VINA NA STOLU

Šta ti je bolcun vina na stolu

Snaga, srića, ljubav i lipota

Eto, to je bolcun vina na stolu do pola pun

jer nikad ne smi pun ni bit.

E, a šta je bolcun vina bačen na stol

u kužini teške riči padaju

ja se tresen, mater biži vanka, a bolcun onako tužan gleda vino

di iz njega izlazi i plače, plače bolcun ka čovik, plače i gleda oko sebe ko

da se pita oće li ovo ikad pristat.

Nakon nikog vrimena mir, tišina, ja se dižen iza vrata, podižen bolcun,

taren krpon proliveno vino

livon rukon ga pridržavan i govorin - proće sve, sve će proć

vidit ćeš, doće boje vrime i za me i za te.

Eto me danas za istin stolon, gledam bolcun i govorin - reka san ti doće

moje i tvoje vrime

A on onako berekinski namigne - uzmi me, Vice moj, miritamo i ti i ja

tvoju mirnu ruku.

Odlučija san, ostajen sa mojin uspravnim bolcunom.

Vanka bura, špaker gori, Sokol spava, uziman uspravni bolcun i plaćen.

DVOJE JUDI

Pusti se vrimenu koje dolazi
I radosti življenja
Jedino vridno spoznaje o životu dvoje judi
Ona je poplašena srna zimi na snigu
On frkne, digne glavu
Pođe za njim u mir, toplinu i sigurnost
Poplašene, a opet hrabre
Ranjive i spremne na mir
A mi, hrabrost, razboritost, nježnost, čvrstina
Prođe život u traženju
Jednostavan ka šta i je
Veseli bili okrenuti jedno prema drugome!

VELIKI ČOVİK

Koliko je čovik velik? Velik je točno onoliko koliko ni sam toga nije svistan. Otvorenih prsa da se sve šta ima unutra vidi, lipota dana od Boga, matere i ćaće.

Nema on šta sakrit, niti triba.

Vodi ga neka nevidljiva ruka meka i nježna, puna dobrote i ljubavi prima svakome. I reka bi kogo - neš ti, lako je. Ma, i je kad ositimo da od dara šta nam ga je dragi Bog da, mi dilimo sa drugima. Trag ostaje po krmi broda da bi se nakon nikog vrimenta pritvorija u bonacu. Zar nan i život nije takav? Činimo dobro da bi bili mali, činimo ljubav da bi bili ponizni, činimo sve da nas nikad ne nestane, jer tek tada ćemo znat da smo veliki!

ČOVİK

U temejima kuće Zorana Borića nastala je ova priča čovika koji nije zna da je čovik, koji misleć da davanjem tila daje i dušu, čovika koji je uvek bija sam, a mislija da je cili svit uz njega, čovika koji je sve vara osmijehom i tilom, a u duši bija sam i tužan, čovika koji je sve radija ka da je čovik, a bija je komad karte nikad ispisane.

I sad nakon svega gleda svit, gleda život, gleda svu lipotu života, duše, jubavi, što to sve čovik od mora i kamena more vidit i dat.

KAD SE PROBUDIŠ, SRIĆO MOJA

Jednog dana kad se probudiš iz svog sna, oće li zrake sunca otapat led na staklima, ili će bura puvat, jednog jutra, srićo moja, oće li iz tebe izać sve ono šta judima triba, srićo moja.

Ne brini za zrake sunca ako uđu kroz tvoju ponistru, srićo moja.

O, kako bi te volija vidit. Tvoje lipe oči di sanjivo gledaju put ponistre očekujuć da netko otvori vrata sobe tvoje, srićo moja.

Zapuše li bura, srićo moja, i to je za jude, ne brini, srićo moja, jer iza bure svanit će opet lip sunčan dan sa zrakama uprtim u tvoju ponistru, a kad to bude, a oće, tražiće sunce od tebe istinu, голу istinu, srićo moja sanjivih očiju, na današnje jutro koje more bit bilo kad, srićo moja!

DOK OVO PIŠEN...

Dok ovo pišen
Oči vide dan
A stvarno je noć
Tupa bol u tilu mom
Jubav
Daću tilo, daću sve
Jubav
Teško mi pisat
Ali ne, to nisan ja
Do kraja u boli
Do kraja jubav vidit u njoj
Do kraja kojega nema
I neće ga bit
Da bi mogli reć
Šta je jubav
Jedina svitla nit
U životu čovika
Samo ću vam jubav dat
Samo ću vam večeras
Samo
Dok ovo pišen
Jubav dat.

DA TI SVE DAM

Sve da ti dam
Nema di stat
Nema di stat
Jubavi
Sve bi ti da
Malo ti je, jubavi moja
Od prošlog vrimena
Došlo je vrime da ti to kažem
Da ti kažem kome jubavi
Moje iđu
Jubavi moja iz prošlog vrimena
Okreni se sebi
Od večeras, jubavi moja iz prošlog vrimena
Vrime iđe
Ja postojan da jubav dan
Jubavi dan
Iz života mojih
Jubavi moja iz prošlog vrimena
Zbogom!

NA TRENUTKE ŽIVOTA MOG

Života moga šta ga živin
Kako san i tija
Ne mogu sebi ništa reć
Ma i da mogu, šta bi reka
Živote moj, sa te iman
U niku lipu vazu staviću cviće
U niku lipu vazu staviću
Cviće i vode
Biće zajedno
Ka srce i pluća u njedrima
Trenutke života moga
Staviću
Pustimo cviće ledini
Molajmo vodu niz potoke
Pustimo srca neka se vole
Dajmo plućima da dišu
Na trenutke života našega
O, jubavi davne
O, jubavi buduće
Molajte cviće na ledine
Ne berite ga
Zalivajte vodom iz potoka
Trenutke života vaših!

DA MI JE ZNAT

Koje to nevidljive niti
Spajaju mene sa ostatkom svita
Da mi je znat
Da mi je znat
List sa kostele otpa
Digneš se pa padneš
Ka i dite iz zivke
Koje samo šta nije proodalo
Da mi je znat
Na jedno misto
Sunce i misec
Staviću zajedno
Svitu reć
Put kupine i diteline
Sa četri lista
Da mi je znat.
Do diteline ne morete doć
Ako niste bosí prošli priko kupine.

NA USTA MI KRUV DAJTE

Na usta mi kruv dajte, ne gurajte mi ga u žepe gaća mojih,
na usta mi ga dajte.

Svidočit ću istinu, da ste mi ga dali, na usta mi ga dajte, kako mi i priliči.

Neka mrvice na stolu govore o životu judi, kruv in dajte.

Ničega drugog nema doli kruva i vode, a vi kruv dajte.

Dajte kruv doci ovoga svita šta gladna odaju, u usta in ga dajte,
dajte in ga.

Žepiju prazni, stavjajte ga u usta ga stavjajte.

Mrvice na stolu život će pričat toj doci, kruva in dajte. Nemojte čekat, u
usta in ga dajte. I prid sviton i prid Bogon oni mole zajedno sa mnom,
u usta in ga dajte da ne bi mrvice na stol padale i tužne priče života
pričale, u usta in ga dajte.

I NA KRAJU.....SAM

Teško je, slike se još uvik vraćaju, ali znam da sam od svega šta je prošlo jači. Dok ovo pišem iz mene izlazi snaga duha, snaga voje za bojin. Piše večeras pero moje lipe stvari, pero moje dušu moju zna. E, pero moje, na svemu ti fala, na kraju ove moje pustolovine postali smo jedno. Neka mi niko ne zamiri na peru mome jerbon držec njega u ruci doša san do sebe.

Pero moje večeras, ko nikad do sad, meko ide po ovoj mojoj karti napisanoj za vike vikova.

Čutin mir, ruka stoji, srce kaže - učiniya si dobro. A ja, kad vidin sve šta san vidija, tija bi još!

Pero moje, fala ti!

VICE BUŠELIĆ

**Rođen 14.kolovoza 1956. godine u Makarskoj.
1991. u rujnu, kao dragovoljac kreće u Domovinski rat
priključivši se 156. Brigadi - 1. Biokovska baterija 120 mm.
Teško ranjen na Osojniku u lipnju 1992. te obolio od PTSP-a.
Nakon dugotrajnog liječenja i odlaska u invalidsku mirovinu,
seli se u Gornje Tučepi, počevši se baviti slikarstvom,
pisanjem i Reikijem.**

